

בבית המשפט העליון

רע"פ 230/13

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: שגיא שבדרון

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו, מיום 13.12.2012, בעפ"ת 26431-11-12, שניתן על-ידי כב' השופט ר' בן-יוסף

בשם המבקש: עו"ד דוד גולן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו, שניתן על ידי כב' השופט ר' בן-יוסף, בתיק עפ"ת 26431-11-12, מיום 13.12.2012. בפסק דינו דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה בתל-אביב-יפו (להלן: בית-המשפט לתעבורה), אשר ניתן על ידי סגן הנשיאה, כב' השופט י' ויטלסון, ביום 14.10.2012.

רקע והליכים קודמים

כתב האישום

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה של נהיגה בשכרות, לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], ובקשר עם תקנות 169 א ו-169 ב לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

מתיאור העובדות בכתב האישום עולה, כי ביום 23.10.2010, בשעה 00:45, נהג המבקש ברכב מסוג "מאזדה", בצומת הרחובות הרצל רוזנבלום ושמעון סאמט בתל-אביב, בהיותו שיכור. בבדיקת נשיפה שנלקחה מהמבקש, נמצא בגופו ריכוז של 485 מיקרוגרם אלכוהול בליטר אחד של אוויר נשוף, כמות העולה על המידה המותרת לפי החוק.

הדיון בבית-המשפט לתעבורה

3. ביום 3.9.2012, לאחר שמיעת הראיות, הרשיע בית המשפט לתעבורה בתל-אביב-יפו את המבקש בביצוע העבירה שיוחסה לו בכתב האישום. בית המשפט לתעבורה קבע בהכרעת דינו, כי בעת בדיקת רישיונות המבקש, נדף מפיו ריח חזק של אלכוהול וכי בבדיקת ה"נשיפון" נמצאה אינדיקציה לשכרות. עוד נקבע, כי המבקש הודה בפני השוטרים בעת האירוע, כי שתה כוס יין טרם צאתו מן המסעדה, וחזר על עדותו זו בבית המשפט. בית המשפט לתעבורה ציין, כי תקינותו של המכשיר מסוג "ינשוף" הוכחה, ובדיקת השכרות בוצעה על פי הנהלים הנדרשים.

בבוחנו את כלל הראיות והעדויות בתיק, התייחס בית המשפט לתעבורה אף לעדותה של עדת התביעה, השוטרת שרון, אשר הינה מפעילה מוסמכת של מכשיר ה"ינשוף". בית המשפט ציין, כי מעדותה עלה, כי וידאה שהמבקש לא אכל, לא שתה, לא עישן ולא הקיא, לפחות במשך 15 דקות, טרם הבדיקה במכשיר ה"ינשוף". עוד עלה מעדותה, כי לאחר שהתקבלה תוצאת בדיקת ה"ינשוף", ומשהבין המבקש כי הוא נמצא שיכור, הוא החל להשתולל, לצעוק ולקלל וכן קרע את פלט בדיקת ה"ינשוף" באמצעות העט איתו חתם. בית המשפט קבע, כי טענתה של השוטרת, לפיה המזכר שכתבה נקרע, אף הוא בידי המבקש כאשר השתולל, הופרכה על ידי ההגנה, אשר הציגה את צילום המזכר, כשאינו קרוע. בית המשפט קבע, כי אין מקום לפסול את כל עדותה של השוטרת, ואת המסמכים שערכה בעת האירוע, בשל עדותה השגויה בעניין המזכר.

בית המשפט לתעבורה אף עמד על עדותו של המבקש, אשר הודה "כי אכן נהגתי באגרסיביות בעת חתימתי עם העט, ונקרע הפלט שיצא מהינשוף... אני מתנצל על כל המקרה, למדתי לקח גם לא לשנתות כוס יין אחת אפילו."

4. ביום 14.10.2012, גזר בית המשפט לתעבורה את עונשו של המבקש. לאחר ששמע את טיעוני הצדדים ושקל את הרשעותיו הקודמות, השית על המבקש את העונשים הבאים: קנס בסך 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו; פסילה בפועל של

רישיון הנהיגה לתקופה של 24 חודשים; פסילה על תנאי של רישיון הנהיגה לתקופה של 4 חודשים, למשך שנתיים; עונש של 4 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים, שלא יעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה, או נהיגה בשכרות, או נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים.

הדיון בבית-המשפט המחוזי

5. המבקש ערער, הן על הרשעתו והן על העונשים שהוטלו עליו, לבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו. בערעורו, טען המבקש, כי בית המשפט לתעבורה שגה כאשר הרשיעו בדין, היות שאשמתו לא הוכחה ברמה הנדרשת בפלילים. לטענתו, דו"ח-המאפיינים היה תקין והדבר הצביע על כך שהוא לא היה שיכור. בנוסף, טען המבקש, כי אין לתת אמון בעדות השוטרת, אשר שיקרה במצח נחושה, כאשר אמרה לבית המשפט שדף המזכר נמצא בידה כשהוא קרוע. המבקש אף תוקף את הפעלת העקרון שעניינו "פלגין דיבורא", על-ידי בית המשפט המחוזי, על אף שבית המשפט לא ציין זאת באופן גלוי וברור. זאת ועוד, המבקש מעלה בערעורו טענה, לפיה קיבל מן השוטרים יחס בלתי ראוי, הן כאשר העיד מעל דוכן העדים והן באופן בו התנהגה השוטרת, שעה שנחקרה בחקירה נגדית. המבקש אף מלין על תרשומת רשלנית של השוטרת, אשר ערכה תיקונים בטופס שהוכן על-ידה. כמו כן, טען המבקש כי לא היתה הקפדה על הוראות הפעלת המכשיר, ותקינותו לא הוכחה.

לחילופין, טען המבקש, כי בית המשפט לתעבורה החמיר עימו, יתר על המידה, בעונשים שהוטלו עליו. המבקש טען, כי התנהלותם הבלתי תקינה של השוטרים כלפיו משמשת עילה להקלה בעונשו.

6. ביום 13.12.2012, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש, על כל חלקיו, בקובעו כי "איני מוצא מקום להתערב בממצאי העובדה והמהימנות שקבע בית משפט קמא, וגם העונש אינו מצדיק התערבות." בית המשפט המחוזי ציין, כי הרשעת המערער בבית המשפט לתעבורה מבוססת על הקביעה כי מכשיר ה"ינסוף", באמצעותו נבדק ריכוז האלכוהול בריאותיו של המבקש, היה תקין והופעל על-ידי השוטרים לפי הוראות היצרן. בנוסף, נזקפו לחובתו של המבקש, הן הודאתו בחקירה והן הודאתו מעל דוכן העדים, בכך שטרם נהיגתו, שתה כוס יין. כמו כן, שניים מחבריו של המבקש, אשר היו עימו ברכב, לא הובאו מטעמו, על-מנת להעיד לטובתו.

לצד זה, עמד בית המשפט המחוזי על כך שבית המשפט לתעבורה לא התעלם מעדותה של השוטרת שרון, אשר העידה כי המבקש קרע אף את המזכר שכתבה. בית המשפט לתעבורה התרשם מעדותה של השוטרת, אשר טעתה בעניין המזכר, ואולם נקבע כי אין, בעניין שולי זה, כדי לאיין את עדותה כולה. בית המשפט המחוזי קבע, כי אף שלא נאמר במפורש, הפעיל בית המשפט לתעבורה את עקרון "פלגינן דיבורא".

לעניין גזר הדין, ציין בית המשפט המחוזי כי עונש הפסילה שהושת על המבקש הינו בבחינת עונש המינימום הקבוע בחוק ואף הקנס שהוטל על המבקש, הינו קנס שהוא "פחות מהמינימום", וזאת בעבירה כה חמורה שבה עסקינן. משכך, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש, על שני חלקיו.

הבקשה

7. בבקשת רשות ערעור שהגיש המבקש, הוא חזר על טענותיו, כפי שאלה הועלו בערעור לבית המשפט המחוזי, והוסיף כי בקשתו מעוררת שאלה משפטית וציבורית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים. בבקשה נטען, כי מדובר במקרה בו נתפסה עדת התביעה בקלקלתה, כאשר היא מנסה להשחיר את פני המבקש ולייחס לו מעשים, אשר לא נעשו על-ידו. המבקש טען, כי שגתה ערכאת הערעור בכך שהתייחסה לעניין זה כאל עניין שולי, במיוחד לאור העובדה שגרסתו של המבקש לא נסתרה. לטענת המבקש, מדובר ב"מקרה קלאסי" להתערבות בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית. לפיכך, טוען המבקש, כי יש ליתן לו רשות ערעור, על מנת לתקן את הרשתתו הבלתי צודקת.

כמו כן, נטען בבקשה כי יש מקום להקל בעונשו של המבקש, לנוכח הנסיבות החריגות שהוכחו במקרה דנן.

דיון והכרעה

8. לאחר שעיינתי בבקשה למתן רשות ערעור ובחומר המצורף לה, הגעתי למסקנה כי אין להיעתר לה. מן המפורסמות, כי לא על נקלה תתקבל בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי", היות שזו שמורה למקרים מיוחדים וחריגים, המעלים שאלה משפטית בעלת חשיבות ציבורית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים הישירים לבקשה (ראו, לעניין זה, רע"פ 5866/12 קרלקוב נ' מדינת ישראל (20.8.2012); רע"פ

8496/12 חלפון נ' מדינת ישראל (25.12.2012); רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל ((1.1.2013).

חרף ניסיונו של המבקש לשוות לבקשה דגן אופי עקרוני, מדובר למעשה בערעור נוסף על הכרעתו של בית המשפט לתעבורה, ובטענות אשר מופנות, רובן ככולן, כלפי קביעות עובדתיות וממצאי מהימנות, של הערכאה הדיונית. הלכה היא כי התערבות בעניינים כגון דא תעשה אך במקרים חריגים ומצומצמים, וזאת, אף ביתר שאת, שעה שממצאים אלו נבחנו על ידי שתי ערכאות שיפוטיות (ע"פ 2439/10 פלוני נ' מדינת ישראל (6.6.2012); רע"פ 9273/12 לגו נ' מדינת ישראל (26.12.2012)).

9. למעלה מן הצורך, אציין, כי סבור אני, שבמקרה דגן, לא נפל כל פגם בקביעותיהן של הערכאות הקודמות, אשר התבססו, בין היתר, על הודייתו של המבקש כי טרם נהיגתו שתה כוס יין; על תוצאות בדיקת ה"ינשוף", אשר אמינותו לא נסתרה; על העדויות בתיק, מהן עולה כי מפיו של המבקש נדף ריח חזק של אלכוהול; והן על העובדה שהוא בחר שלא לזמן לעדות את שני חבריו שהיו עימו ברכב בעת האירוע.

10. לעניין טענתו של המבקש ביחס לעדותה של השוטרת שרון, אציין, כי הכלל המכונה בפסיקתנו "פלגין דיבורא" מאפשר לבית המשפט, במקרים המתאימים, לפצל עדויות של עדים. יפים לעניין זה הדברים שנקבעו בע"פ 526/90 בלזר נ' מדינת ישראל פ"ד מה(4) 133 (1991):

"אין לראות עדות, מבחינת האמינות, בהכרח ותמיד כחטיבה שלמה אחת, אשר לגביה יש רק שתי חלופות, והן - לקבלה בשלמות או לדחותה בשלמות. גם כאשר בית המשפט סבור, כי עד פלוני הסתיר דברים-ואף דברים רבים - אין בכך כדי לשלול את האפשרות לדלות מדבריו קטעים, היכולים לשמש חומר ראיות אמין. ניתן לערוך סינון בדברי העדות כדי לנסות לבור את הבר מן המוץ ולהבדיל בין אמת לשקר, וזאת על-ידי היעזרות בראיות קבילות ואמינות או על-פי הגיונם של דברים" (שם, בעמ' 185-186).

אכן, פיצול עדות וקבלת חלקים מסויימים הימנה אסור שייעשו באופן שרירותי, ונדרש יסוד סביר להבחנה בין חלקי העדות (ראו, ע"פ 5875/93 עביט נ' מדינת ישראל פ"ד נ(5) 801, 812 (1997); ע"פ 8273/07 כואזבה נ' מדינת ישראל (18.7.2012)). בענייננו, הערכאות השיפוטיות הקודמות לא התעלמו מעדותה של השוטרת בעניין המזכר, ובית המשפט לתעבורה קבע במפורש, כי הטענה, לפיה המזכר

נקרע בידי המבקש, הופרכה על ידי ההגנה, אשר הציגה את צילום המזכר כשאינו קרוע. סבורני, כי לא נמצא כל פגם בהחלטה להסתמך על הגרעין המרכזי של עדות השוטר, ובכלל זה גם על המסמכים שערכה בעת האירוע ואשר הוגשו לבית המשפט לתעבורה. כאמור לעיל, עדותה של השוטר מצטרפת לשאר הראיות ולעדויות נוספות, התומכות בהרשעתו של המבקש.

בנסיבות אלה, מקובלת עליי המסקנה, אליה הגיעו הערכאות הקודמות, ואינני סבור כי מקרה זה נמנה על אותם מקרים חריגים המצדיקים התערבות בממצאי עובדה ומהימנות.

11. אשר לטענותיו של המבקש לעניין העונש שהושת עליו, נחה דעתי כי עונש זה אינו מצדיק התערבות, משאין בו כל סטייה ממדיניות הענישה המקובלת. כלל נקוט בדינו, כי טענות בנוגע לחומרת העונש אינן מקימות, לכשעצמן, עילה למתן רשות ערעור בפני בית-משפט זה, אלא במקרים חריגים (ראו, למשל, רע"פ 7291/12 יעקב נ' מדינת ישראל (15.10.2012); רע"פ 7513/12 מרעי נ' מדינת ישראל (22.10.2012)).

לאור האמור לעיל, לא מצאתי כי קיימת הצדקה לדון בעניינו של המבקש במסגרת של הליך שיפוטי נוסף, והנני דוחה את הבקשה למתן רשות ערעור.

ניתנה היום, ה' בשבט התשע"ג (16.1.2013).

שׁוֹפֵט